

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Complectens Constitutiones Benedicti XIV. ab Anno 1752. usque ad
Annum 1757 - Cum Appendice ad Annos 1744. 1745. 1748

Luxemburgi, 1758

XV. Monachi S. Basilii Nationis Ruthenæ solvuntur a lege emittendi
quartum vorum de non acceptandis Episcopatibus, vel Archimandriis,
absque assensu suorum Superiorum: Abrogatisque Statutis ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74789](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74789)

Die 5. Aprilis 1753. Pont. XIII.

Ecclesiastica constituta munitis, eadem prorsus fides adhibeatur, quae ipsis praesentibus adhibetur, si forent exhibitae, vel ostensa.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die V. Aprilis MDCCCLIII. Pontificatus Nostri Anno Decimotertio.

Cajetanus Amatus.

XV. Monachi S. Basilii Nationis Ruthenae solvantur a lege emittendi quartum votum de non acceptandis Episcopatus, vel Archimandriis, absque assensu suorum Superiorum: Abrogatique Statutis poenalis super hoc editis, Canonicae Sanctiones innovantur, ac inculcantur.

Dilectis Filiis, Proto-Archimandrite, Archimandritis, & Monachis Ordinis S. Basilii Magni Nationis Ruthenae.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecti Filii, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Pontificis Basilium pro Basilianis Ordinibus utilitatis, & incrementis.

INCLYTUM quidem Sancti Basilii Magni Ordinem non minus antiquitate, quam religiosa pietate, sacra doctrina, disciplinaque regulari in Catholica Ecclesia commendatissimum, singulari semper, etiam dum in minoribus essemus, studio prosequuti, ex quo ad sublimem Sacrosancti Apostolatus Cathedram, meritis licet imparibus, evecti fuimus, non omisimus quamplurimis Apostolicae auctoritatis benignitatisque documentis ornare. Congregationem vero vestram Nationis Ruthenae, quae ejusdem Sancti Doctoris institutum tanta cum laude, praesertim in florentissimo Poloniae Regno, & Lithuania Ducatu, profertur, paribus Pontificae caritatis, ubi opportuna sese dedit occasio, testimonio complecti studuimus; fore in Domino confisi, ut vestra Congregatio majori alacritate & constantia, non solum schismaticis ejusdem Ordinis Basiliani Monachis sese opponeret, verum etiam eosdem ad Orthodoxae Fidei sinum allicere, ac perducere adniteretur. Quoniam autem veremur, ne ea, in ipsa Congregatione vestra, accidere possent, quae non tam exoptata a Nobis religiosarum virtutum incrementa impedire, quam gravia quoque detrimenta afferre valeant; eapropter haud patimur consentanea Apostolicae providentiae, potestatisque officia a vobis desiderari.

Episcopatus & Archimandriis nationis Ruthenae soli Monachi S. Basilii praeficiuntur.

§. 1. Ac primum quidem Vobis notum esse cupimus, Nos, quemadmodum non ignorare consuetudinem illam in Natione Ruthena vigentem, nimirum vacantibus Cathedralibus Ecclesiis, & Archimandriis ejusdem Nationis Ruthenae, non praeficiendi Antistites, & Archimandritas, nisi solos Monachos ex Ordine vestro professos; ita perspectum habere, tum ipsas Cathedrales Ecclesias ad Regiam Nominationem conferri, tum Archimandrias, vel Regiae Nominationis, vel Jurispatronatus nobilium personarum esse, & haberi.

Quartum votum Monachis praescriptum.

§. 2. Deinde Nobis facile persuademus, non aliam fortasse ob causam a Superioribus Congregationis vestrae quartum tribus aliis Votum fuisse additum in solenni cujusque Monachi professione emittendum; ne scilicet quisque Monachorum

Episcopatus, vel Archimandrias sibi quomodolibet procuraret, neque si ad illos, vel illas quomodolibet etiam nominari, vel promoveri contingeret, nisi prius approbationem, assensumque suorum Superiorum impetrasset, omnino acciperet, quam ut omnis ambitioni occluderetur aditus. Quo firmiter praeterea ejusmodi a Superioribus vestris statuta quartum Votum addendi lex subsisteret, a fel. rec. Benedicto Papa XIII. Praedecessore Nostro Procurator tunc temporis existens Generalis laudati Ordinis S. Basilii Magni Apostolicas in simili forma Brevis literas die XV. mensis Decembris Anno MDCCXXVIII. hac super re dandas curavit, quarum vigore ad Officia, & Dignitates, Monachos omnes memorati Ordinis, qui sine expressa Superioris Generalis, seu Proto-Archimandrite pro tempore existentis, & memorati Ordinis consensu, sibi Archiepiscopatus, Episcopatus, Archimandrias, aut quascumque alias Dignitates procurarent, eo ipso ad illas inhabiles esse, ac fore declarabatur.

§. 3. Insuper eam profecto, quae ex Statutis, decretisque antedictis redundatura reputabatur, utilitatem, & regularis disciplinae observantiam, non solum minime provenisse, ex certis documentis rescivimus; verum etiam maxime perdolemus, duas inde non leves, sed gravissimas ortum habuisse inordinationes. Ac prima quidem, quod Monachi ad Archiepiscopatus, Episcopatus, & Archimandrias promoveri cupientes, praeter illas, quas prius apud eos, qui Jus nominandi habebant, ut nominarentur, adhibebant partes, preces, & officia, novis quoque partibus, precibus, & officiis apud Superiores Ordinis contendunt, ut ab illis licentiam nova lege praescriptam consequantur. Altera vero inordinatio ex prima omnino exurgit, quod illi, quibus nominandi, sive praesentandi Jus in se non ambigitur, merito queruntur, debitum sibi ejusmodi Jus, propter novam antedictam legem, plurimum imminutum esse; cum ablatam sibi experiantur praesentiam libertatem nominandi, sive praesentandi ad Archiepiscopatus, Episcopatus, & Archimandrias eos Monachos Ordinis vestri professos, quos sibi in Domino existimant benemeritos, atque idoneos; sed illos dumtaxat, qui a Superioribus suis praescriptam licentiam obtinissent.

§. 4. Eapropter praecipuum Apostolici ministerii nostri munus esse intelligimus, non minorem pro recta disciplina a Nobis adhibendam esse curam, quam ut dissensiones maxime omnes auferantur, ut omnia pro aequitate, ac justitia procedant, neque ullae prorsus audiantur querimoniae. Cum autem per Sacros Catholicae Ecclesiae Canones satis superque consilium sit, ut omnis, quoad consequendos Archiepiscopatus, Episcopatus, caeteraque dignitates Ecclesiasticas, excludatur ambitus, statutis inscriptisque etiam contra ambitios poenis; cupientes Nos omnia, & singula, prout harum praesentium nostrarum in forma Brevis litterarum tenore Apostolica auctoritate nostra reducimus, ad commune Jus, sanctionesque Canonicas reducere; proindeque tenore, & auctoritate paribus, nec non motu proprio, ac certa scientia, & matura deliberatione nostris, deque Apostolicae potestatis plenitudine, omnibus, & singulis statutis, & consuetudinibus antedictis, atque ipsis memoratis Benedicti Praedecessoris litteris derogantes, & derogatum esse declarantes, volumus, & districtè mandamus, ut deinceps id omne unice servetur, & exactè custodiat, quod per Sacros Canones praescriptum, ubique debite executioni mandatur, nec aliae poenae hac in re locum habeant, quam quae in ipsis Sacris Canonibus statutae sunt.

Sanctio poenalis Benedicti XIII. contra Voti transgressores.

Ambitus per eam non colligitur, sed augetur.

Quaerelae habitum Jus nominandi, seu praesentandi.

Sublato proinde Voto, & poenis, Canonicae Sanctiones restituantur.

§. 5. Porro

1753.
Firmis tamen manentibus legibus de ambitu, poenitque in his decretis.

§. 5. Porro Monachis Ordinis vestri professis notum esse volumus, & aperte declaramus (ne sua illos eapropter falsa decipiat opinio) non eam sibi per Nos libertatem restitui, per quam ipsis liceat ad Archiepiscopatus, Episcopatus, & quascunque Dignitates Ecclesie, & Ordinis sui niti, & officiis omnibus contendere; sed potius in memoriam illis revocamus, quod si ambitus ad seculares etiam dignitates, & honores, a civilibus legibus prohibetur Laicis, quanto magis ambitus ad Archiepiscopatus, Episcopatus, & Dignitates Ecclesiasticas prohibitus esse debeat Clericis, & Religiosis Viris. Nullus itaque (verba sunt Canon. Nullus 1. quest. 1.) per ambitum ad Episcopalem honorem permittatur accedere; nam cum hic excessus in laica conversatione innotuit, quis putat, quin Religiosis, & Deo servientibus incutiat opprobrium. Nec ob eorum oculos obijcere omittimus præclara exempla Sanctorum Cypriani, Augustini, Fulgentii, Cæsarii, Epiphani, Basilii, Gregorii Nazianzeni, Theodoret, & Johannis Chrysostomi, ut cæteros prætereamus, qui, quamvis meritis eximii insigniti, tamen tantum abest, ut ad Episcopatum assequendum contenderint, quin omnem imo operam, studiumque adhibuerint, ne vel in viti ad Episcopatum pertraherentur.

Episcopatu indignus est, qui illum petit, vel appetit.

§. 6. Neque unusquisque ignorare debet, a peccati culpa immune non esse desiderium ipsum Episcopatus; tum quia, quamvis desiderium aliis juvandi, in his præsertim, quæ ad Deum sunt, & salutem Animarum, laudabile est, & maxime commendatur; tamen cum hoc adjuvamentum præstari non valeat sine ipsa Episcopatus sublimitate, ut plurimum ex viti infite de suis viribus præsumptionis ortum habet; tum quia nemo se iis virtutibus, quæ ad Episcopatus ministerium necessariæ requiruntur, ornatum esse, sine peccato exultare potest; atque hujusmodi desiderium semper est vitiosum, juxta Angelici Doctoris doctrinam 2. 2. quest. 183. art. 1. in corpore, in Quodlibet. 2. art. 11. in corpore, in Quodlibet. 3. art. 9. in corpore. Atque hæc communis est doctrina omnium eorum, quos retulimus in Tractatu nostro de Canonizatione Sanctorum lib. 3. cap. 31. num. 6. & seqq. Demum eorundem oculis exponimus auream S. Basilii Cæsareæ Episcopi inlyti Ordinis vestri Fundatoris doctrinam, traditam in Constitutionibus Monasticis cap. 9. tom. 2. editionis Monachi Johannis Garnier -- Cæterum, inquit Sanctus Doctor, nequaquam convenit, ut Asceta cupiat unquam ingredi in Clerum (ecce Episcopatus desiderium) aut Fratibus præfici (ecce desiderium Archimandriæ): nam diabolica hæc pestis est, labefque libidinis dominandi, quæ res summæ Diaboli nequitie insigne est -- Et postquam gravissima ex hujusmodi desiderio provenientia damna explicavit, addit -- Cognito itaque detrimento, hanc absurdam cupidinem fugiamus -- Denique hoc Capitulum hinc absolvit verbis -- Quod si Deus aliquando eligat quempiam ad ejusmodi munera, novit, cum sit industrius ac sagax, quemadmodum etiam ipsum præstiturus sit dignum. Nos autem consensisse debemus Nobismetipsis, nunquam Nos aliquid tale appetivisse, neque ullo modo ejusmodi desiderium in animo habuisse. Nam & hic anime morbus gravissimus est, & facit, ut a bonis excidamus --.

Ad Ecclesiasticas Dignitates, digniores sunt cooptandi.

§. 7. Tandem cum Apostolica hujusmodi nostra dispositio, ac sanctio, eorum quoque Jus respiciat, qui ad Archiepiscopatus, Episcopatus, & Archimandrias nominandi, vel præsentandi jus quomodolibet habere dignoscuntur, iisdem salutare S. Bernardi monitum indicimus, reputandi nimirum Ecclesiasticis dignitatibus indignum eum,

qui vel per se ipsum, vel per alios, ad eorundem dignitatum consequentem sese commendat -- Alius pro alio, alius forte & pro se rogat. Pro quo rogaris, sit suspectus: qui ipse rogat pro se, jam judicatus est -- Verba sunt ejusdem Sancti Bernardi lib. 4. de considerat. cap. 4., quibus apprime consonant verba Sancti Thomæ Aquinatis 2. 2. quest. 100. art. 5. ad tertium -- Si vero aliquis pro se rogat, ut obtineat curam animarum, ex ipsa præsumptione redditur indignus -- Postremo addere præstat verba Concilii Tridentini sess. 24. de reform. cap. 1. -- Omnes verò, & singulos, qui ad promotionem præsciendorum, quodcumque jus quacumque ratione a Sede Apostolica habent, aut alioquin operam suam præstant, nihil in iis pro præsentii temporum ratione immovendo, hortatur, & monet, ut in primis meminerint, nihil se ad Dei gloriam, & populorum salutem utilius posse facere, quam si bonos Pastores, & Ecclesie gubernandæ idoneos promoveri studeant: eosque alienis peccatis communicantes mortaliter peccare, nisi, quos digniores, & Ecclesie magis utiles ipsi judicaverint, non quidem precibus, vel humano affectu, aut ambientium suggestionibus, sed eorum exigentibus meritis, præfici diligenter curaverint --.

§. 8. Hæc sane sive statuenda, sive mandanda, sive monenda habuimus, decernentes omnia, & singula in iisdem præsentibus nostris literis contenta, semper firma, valida, & efficacia existere, & fore, suosque plenarios & integros effectus sortiri & obtinere, & ab illis, ad quos spectat, & pro tempore quodcumque spectabit, inviolabiliter observari debere; sicque, & non aliter in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, & Sanctæ Romanæ Ecclesie Cardinales, & eorundem Cardinalium Congregationes, nec non Sedis Apostolicæ Nuntios, & quosvis alios quacumque præeminentia, & potestate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet, quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere: ac irritum, & inane, si secus super his a quocumque quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Clausula pro præmissorum firmitate.

§. 9. Non obstantibus præfatis Benedicti Prædecessoris Nostri literis, & quibuscumque statutis, & decretis in contrarium præmissorum in Conciliis, & Synodis Nationis Ruthenæ forsan editis; & Ordinis Vestri, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & literis Apostolicis, in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, illorum tenores præsentibus pro plenè, & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permanentibus, ad præmissorum effectum, hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Derogatur contrariis.

§. 10. Volumus autem, ut eorundem præsentium literarum transumptis, seu Exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, eadem prorsus fides adhibeatur, quæ iisdem præsentibus adhiberetur, si forent exhibita, vel ostensa.

Exemplorum auctoritas.

Interim Vobis, Dilecti Filii, Apostolicam Benedictionem peramanter impertimur.

Datum

ANNO
1753.
Dat. Pont.
Anno XIII.
die 12. Aprilis
1753.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XII. Aprilis MDCCLIII. Pontificatus Nostri Anno Decimotertio.

Cajetanus Amatus.

XVI

Regulæ observandæ in Anglicanis Missionibus, ab Apostolicis Vicariis, nec non a Sacerdotibus Missionariis Sæcularibus, ac Regularibus.

Venerabilibus Fratribus, Episcopis Vicariis Apostolicis, & Dilectis Filiis, Sacerdotibus tam Sæcularibus, quam cujusvis Ordinis & Instituti, etiam Societatis Jesu, Regularibus, Missionariis Apostolicis Anglicanarum Missionum.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, Dilecti Filii, Salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Motus charitatis itudum in primis expocit Apostolicum ministerium.

APOSTOLICUM ministerium, quod vos, Venerabiles Fratres, Dilecti Filii, tanta cum alacritate suscepistis, satis superque admonere vos, & assidue in memoriam revocare non dubitamus, præceptum mandatumque Supremi Pastoris Principis JESU CHRISTI Apostolos suos edocentis, cujus divina legatione in procuranda æterna Christianifidelium salute fungimini cooperatores; nimirum, ut mutua vosmetipsi invicem charitate diligentes, opus vobis injunctum consummare satagatis, quo debitam laboribus vestris mercedem in Cælis a justo remuneratore Deo recipere valeatis. Nobis sanè, qui gravissimas Sacrosancti Apostolatus curas, & omnium Ecclesiarum sollicitudinem gerentes, pene deficiamus, nihil accidere potest molestius, quam cum accipimus scissuras esse inter vos, propter quas propagatio Catholice Fidei, & Christianifidelium salus retardatur. Eapropter, ut opportunum, consentaneumque præcedendis & è medio auferendis diffidiis, quæ jamdudum inter vos exorta, sæpe sæpius emergere, ac magis invalescere plenissime docti vehementer dolemus, & pristinæ animorum concordie conciliandæ, & in perpetuum confirmandæ remedium asseremus; primum quidem non solum exhibita Nobis utriusque partis rationum momenta per Nos ipsos accuratè expendimus; sed nonnullis etiam Venerabilibus Fratribus nostris Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus negotiis Congregationis Propagandæ Fidei præpositis examinanda mandavimus; deinde verò iisdem Cardinalibus ad Nos accitis, eorumdem sententiam consiliumque requisivimus. Quos postquam Nobiscum convenire, & consentire comperimus, hæc, quæ sequuntur, statuimus, decrevimus, & a vobis discretè servanda proponimus, & mandamus.

Diffidiorum causas examinat Pont. cum consilio Congreg. de Propag. Fide; ac denique statuit, ut infra.

Quatuor Vicariis Apostolicis commendantur remaneat Anglicanæ Missionis administratio.

§. I. Cum ab anno 1688. constitutum fuerit, ut Missio Anglicana per quatuor Apostolicos Vicarios administraretur, qui Episcopi in Partibus Infidelium existant; cumque sui limites, & confinia præscripta sint, in quibus ipsorum singuli suo munere perfungantur; nihil omnino immutetur in iis omnibus, quæ pertinent ad eosdem Vicarios Apostolicos, eorumque deputationem, & limites, quos modo indicavimus.

§. 2. Cum nonnulla Seminararia, & Collegia instituta sint, ex quibus Missionarii Cleri Sæcularis in Angliam mittuntur, nulla diligentia, & cura prætermittatur, ut Alumni ad Sacras Missiones obeundas destinati, optimis moribus, pietate, ingenio, doctrina exornentur; & ut periti sint in exercendis Functionibus Ecclesiasticis, & Cantu Gregoriano, quantum fieri poterit, imbuti. Præses Collegii Duacensis in Belgio, Litteris datis die 25. Januarii, Congregationem de Propaganda Fide sincerè certiozem fecit de ratione, qua Alumni in prædicto Collegio instituuntur. Hisce proinde Litteris perhonorificum responsum redditum fuit. Romæ existit Collegium Anglicanum a Sancto Thoma nuncupatum, curæ ac disciplinæ Patrum Societatis Jesu commissum, cujus visitationem susceperunt jussu Prædecessoris nostri Clementis XII. duo Cardinales vita jam functi, Davia scilicet, & Riviera, sustinuitque Secretarii munus Cardinalis Monti vitam adhuc agens, qui id temporis munus a Secretis Congregationis de Propaganda Fide gerebat. Itaque plurima statuta fuerunt, peculiari Decreto Summi Pontificis confirmata, quod die 28. Septembris anno 1739. in lucem emanavit. Sancitum in primis est, ut eodem in Collegio duo Præceptores in posterum commorentur, quorum unus Controversiis, & Sacris scripturis explanandis, alter Theologiæ Morali tradendæ incumberet; eorumque Lectiones Anglicanæ Missionis utilitati forent maxime accommodatæ. Quamobrem operam suam impendat Cardinalis, cujus in fide, & patrocinio Collegium pro tempore recipitur, ut executioni mandentur, quæ eadem in Visitatione salubriter decreta fuerunt; atque illud in primis, quod paulò ante innuimus, quippe quod ad finem propositum unice conducere videatur. Pariter comperitur est, Collegium Ulissippone Anglis recipiendis erectum esse; alterum Parisiis, Hispali unum, Vallisoleti alterum. Verumtamen cum eorumdem institutio, atque existentia, nihil præterea, innotescat, curæ erit a Secretis Congregationis de Propaganda Fide, consiliis cum Cardinale primo Pontificiæ ditionis Administro collatis, ut dentur Litteræ Nunciis Apostolicis in Lusitania, Gallia, & Hispania commorantibus, ut impensius de prædictis Collegiis inquiretur, eorumque gubernatio omnino explorata fiat. Neque id eo tendere opinandum est, ut quidquam detrahatur auctoritati, vel regimini cujuscumque, qui legitima ipsorum fruatur possessione; sed eo duntaxat sine, ut inter Nos, eosdemque plenissime conveniat iis in rebus, quæ ad Alumnos spectant ex Seminaris in Angliam ad Missiones obeundas profecturis.

1753.
Collegia erecta ad erudiendos pro Anglicanis Missionibus Alumnos, optimis legibus firmantur.

§. 3. Quoniam vero versantur in Anglia Missionarii ex Familiis Regularibus, scilicet Societatis Jesu, Sancti Benedicti, Sancti Dominici, S. Francisci, Carmelitarum Excalceatorum; cavere omnino debent earum Provinciales, ne in Missionarios deligant nisi viros numeris omnibus absolutos, singulari nimirum pietate, ingenii dotibus præditos, quæ ad tantam Provinciam, tamque laboriosam requiruntur. Quamobrem ne ob immodicum eorum numerum perturbaciones, & incommoda oboriantur, ipsis Regularium Provincialibus immutabiliter præscribitur, ut eos duntaxat in Angliam mittant, qui vel Sacellis Regiis præfici debeant, aut apud aliquem nobili sanguine natum versari, aut in Locis, quæ pro Regularibus fundata, & constituta sunt. Porro a Missionibus Anglicanis se repellere intelligant Regulares, qui ex propria Natione non obtinent Cœnobium, vel Provinciam in Catholicis Regionibus: iis tamen, qui ibidem in præsentiarum commorantur, revertendi necessitas non inferitur. Enim verò cum Hiberni Sacerdotes ad sustinendam Insulæ ejusdem Missionem deputentur, quæ

Regulares idonei in Angliam mittantur ad certa duntaxat officia exercenda; & ex iis tantum Ordinibus, qui propriæ nationis Cœnobium in Catholicis Regionibus habent.

Hiberni Missionibus Angliæ non adhibeantur, nisi a Vicariis Apost. in subsidium vocentur.